

Arbejdsløshedsforsikringen end indenfor Sygeforsikringen? Forholdet er det, at for hver, der melder sig syg, og som ikke er syg, taber det offentlige og de øvrige Sygekasse-medlemmer Penge — han snyder Kassen for Penge; men indenfor Arbejdsløshedsforsikringen er der det ejendommelige, at naar Hr. Petersen melder sig arbejdsløs, fordi han er arbejdssky, ja, saa tilvender han sig muligvis nogle Penge, men en anden kommer til det Arbejde, som var tilbudt ham, og som han har vægret sig ved at udføre, og denne anden gaar derfor ud af de arbejdsløses Rækker. Der paaføres altsaa ikke ved Arbejdsløshedsforsikringen paa samme Maade som ved Sygeforsikringen det offentlige og Kammeraterne Udgifter, naar et Medlem simulerer.

Hvad er det da, som gør, at man stadig taler om Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen? Grundén er den, at medens vi alle ved, hvad Sygdom er, er der meget faa Mennesker, der egentlig er klar over, hvad Arbejdsløshed er. Hvis jeg skal definere Arbejdsløshed saa skarpt, som det er mig muligt, vil jeg sige, at Arbejdsløshed er det Forhold, der opstaar, naar en arbejdsdygtig Person er ude af Stand til at faa Arbejde paa saadanne Vilkaar, som han er berettiget til at stille. Jeg tror, at alle vil være nogenlunde enige om denne Definition. Vi er enige om, at det er fuldkommen uberettiget af en ufaglært Arbejder at stille Krav om Ministergage, og vi er lige saa klar over, at han har Ret til at stille Krav om en Løn, der rækker videre end til hans Kost alene. Om Ydergrænserne er vi alle enige, thi vi er enige om, at der er visse Vilkaar, han har Lov til at forlange; men naar vi nærmer os Midten, kommer Diskussionen, Diskussionen om, hvorvidt en Arbejder har Ret til at forlange 1 Kr. 75 Ø. i Timen eller kun 1 Kr. 50 Ø. Her kommer nemlig paa den ene Side Arbejdsgiverinteresserne frem og paa den anden Side Arbejderinteresserne. Som Følge af denne Interessemodsætning vil der i alle kommende Valgkampanjer blive Diskussion om Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen, hvor glimrende en Kontrol vi end faar indført. Der vil komme Kritik fra Arbejderklassen, hvis der laves en Lov, der som det foreliggende Lovforslag tvinger Lønnen nedad, og der vil komme Kritik fra Arbejdsgivernes Side, hvis disse mener, at Løven opretholder en Løn, som ikke er tilbørlig.

Jeg vil gerne dele de paastaaede Misbrug i to Grupper. For det første Paastanden om, at Arbejdsløshedsforsikringen benyttes i faglig Kamp, og for det andet Paastanden om, at arbejdssky Personer benytter Arbejds-

løshedsforsikringen til direkte Snyderier mod Kasserne. Spørgsmaalet om Kaste- og Lavsvæsenet vil jeg gerne vente med at komme ind paa, indtil jeg har hørt, hvad det ærede Medlem Hr. Sven egentlig mener dermed. Det er sikkert rigtigt, at der er en stærk Lavstanke indenfor Arbejderkredse, og ogsaa en for stærk Lavstanke; men jeg tror ikke, den spiller nogen Rolle for Arbejdsløshedsforsikringen, fordi der er saa lette Overflytningsregler — en Arbejder kan gaa fra et hvilket som helst Fag til et andet og dog bevare sine Rettigheder. Men indenfor selve den faglige Bevægelse spiller Kasteaanden maaske nok en Rolle, og jeg vil gerne støtte det ærede Medlem Hr. Sven i, at vi søger at komme den i Samfundet i det hele taget raadende stærke Lavsaand til Livs, ikke mindst den, som hersker blandt det ærede Medlem Hr. Svens Kolleger Juristerne, og som de paa saa uhyre mange Maader lægger for Dager.

Maa jeg da først undersøge, hvilke Kontrolbestemmelser der nu haves mod arbejdssky Personer. Der findes for det første en Bestemmelse i Loven, som siger, at Kasserne er berettigede til at udelukke fra Medlemsskab de Medlemmer, som ikke er arbejdssøgende, og som af legemlige eller moralske Grunde er ude af Stand til at samarbejde med deres Kammerater. Det ærede Medlem Hr. Lillelund sagde om denne Bestemmelse, at han var uhyre glad ved den Ændring, der her er foreslaaet i Lovforslagets § 13; det var, sagde han, et mægtigt Fremskridt, Ministeren havde indført ved i Stedet for „kan“ at sætte „skal“, saaledes at altsaa en Bestemmelse af det paagældende Indhold skal optages i Vedtægterne. Hvad der her er sket, er ikke andet, end at man fører Loven op til det faktisk foreliggende. I samtlige Arbejdsløshedskassers Vedtægter staar der en saadan Bestemmelse, saa et Paabud derom kan ikke være et uhyre stort Fremskridt. Det er altsaa muligt, for det første at udelukke Personer, om hvilke Kassen paa Forhaand ved, at de ikke er arbejdssøgende, at de er arbejdssky. Men den bedste Bestemmelse til at holde disse arbejdssky Personer borte, er Bestemmelsen om et Aars Ventetid i § 19, 1ste Stykke, ifølge hvilken man ikke kan faa Understøttelse, før man et helt Aar har været Medlem af Kassen og betalt sit Medlemsbidrag. Gennem dette sigtes det overvejende Tal af de arbejdsvillige fra; det er kun i de allerfærreste Tilfælde, de arbejdssky Personer kan klare sig gennem en saadan lang Tid. Det, der skete i Krigsaarene, var, at Bestemmelsen om et